

Burján Emil

Végül

belélegzett jövő-adag
tovább mélyíti múltadat
sóhajod is visszhangosabb
végül nem leszel önmagad

Ősi

fényükkel halkuló zenék
nyitánya a csillagos ég
hangszer-lelkünkbe mítoszok
kottázzák ezt a dallamot

Disszonáns

amint múltamba ások
emlékekkel havaz
mert felhők és források
képlete ugyanaz
de disszonánsan vérzik
csendünk egy röpke létnyit

Egész

két dobbanás közt súlytalan
a szív majd újra megzuhan
és önmagába ütközik
vérrel gyógyítva sebeit
mint egész szervezetedet
akkor is ha nem vagy beteg

Pálffy Tamás Szabolcs

emlékvallató

oskolámról az írka van eszemben
betűvetés és szóaratás
belélegzett krétaporfelhőkben
nebulók közt címszavazás

egyre késő kapcsolatok
gyermekdalos siránkozás
vegyszerízű pancsolások
eljövendő vigadozás

olajlámpás ódon esték
két karunkat majd lenyesték
álnok módon hogy meglesték
túrte volna nyomdafesték

elfecsegnék-e a falak
eltörött sok régi kacat
elhallgatnák-e a kövek
igazmondás nem becsület

eme elme terhes lenne
újjászülsz ha hagyunk agyunk
míg madarak és fák vagyunk

éber kölyök szenderül
tud már ülni vesztegül
visszapalló keskenyül

visszaemlék visszaemlék
egyet szólnál visszamennék
nem egy kezem tűzbe tenném

születésnapomra*

harminckét éves lettem én
születőben e szerzemény
kedvem
teszem
